

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
 เมื่อวันที่ ๒๑ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๘

ศรัทธาใหญ่

วันพรุ่งนี้วันวิสาขบูชา ตอนเช้าคนจะมาก ตกงก็ต้องออกไปฉันศาลาใหญ่วันพรุ่งนี้
 เข้า ฉันที่ศาลาใหญ่ ที่นี้ไม่พอคน เอาศาลาใหญ่ ศาลาหลังนี้ปลูกที่แรกก็ว่ามันใหญ่นะ ก็
 เรานั้นละกะให้เอง ศรัทธาใหญ่ คุณเฉลียว คุณภาวนา กระทิงแดงมาขอสร้างศาลาหลังนี้
 ลั้งซื้อไม้มาจากเวียงจันทน์มาได้สองปี จะสร้างศาลาก็ไม่กล้ามาขอกลัวโดนดุ สุดท้ายสองปี
 ล่วงไปแล้ว คนตอนนั้นเป็นเวลาที่กำลังช่วยชาติอยู่ด้วย คุณคนเปี้ยกปอนเวลาฝนตกหาที่พัก
 ที่อยู่ไม่ได้เลย ทนไม่ไหว เป็นยังงี้ก็เป็นกัน ตัดสินใจมาเลยมาขออนุญาตสร้างศาลา ให้
 เหตุผลเรียบริ้อยทุกอย่าง จะไปสร้างที่มูมวัดนุ่นที่คนมองไม่เห็น ก็เจ้าของพูดเอง คน
 ฉลาดพูด หยั่งเสียงไปนุ่น เราก็ลากกลับมาที่นี่ ไปสร้างอะไรนุ่น ก็มีแต่หนุมันอยู่

เมื่อเหตุผลลงกันเรียบริ้อยแล้วเราก็ออนุญาต เป็นอันว่าอนุญาต แล้วความกว้างแคบ
 ละจะเอาขนาดไหน ที่กำหนดไว้กำหนดยังงี้ บอกว่าความกว้าง ๑๕ เมตร ความยาว ๕๕
 เมตร เราบอกว่าเอาอย่างนี้ดีกว่า เอาความกว้าง ๓๐ เมตร ความยาว ๖๐ เมตร แทนที่จะ
 เป็นอย่างอื่น สาธุเสียงลั่นไปเลย นึกว่าท่านจะดุกกลับไม่ดู นั้นละสร้างแล้วก็ว่าใหญ่ แต่เวลา
 มีงานที่ไร โอ้โห ไม่มีความหมายเลย แน่นอยู่ตลอดเวลา มีงานที่ไรไม่เคยบกบาง แน่นทุก
 ที่แน่นตลอด แม้งานช่วยชาติผ่านไปแล้ว เวลา มีงานธรรมดาก็เต็มไปหมดๆ อย่างนั้นละ
 คนมากจริง ๆ จึงว่าเอาตรงนี้เลย

ที่แรกมาหยั่งเสียงลองดู นุ่นจะไปสร้างมูมวัดนุ่น เอาไปไม่ไปปิดไว้ศาลาหลังนุ่น
 เราก็ลากมาหน้าวัดนี้ เอ้า ขนคนขึ้นที่นี้ จึงได้สะดวกตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา ที่นอกกำแพง
 นี้เป็นสมบัติของคุณเฉลียวและคุณภาวนา กระทิงแดงทั้งนั้นเลย บอกว่าทั้งนั้น ลักก็ร้อย
 ล้านก็ไม่ทราบแหละที่สร้าง ตั้งแต่ซื้อที่ แล้วก็ยอมรับกันทั้งสองด้าน ไม่ให้มีอะไร
 กระทบกระเทือน เช่นเจ้าของนา เจ้าของทรัพย์ที่จะซื้อที่เหล่านั้ถวายให้เป็นวัด ก็ถามเหตุ
 ถามผลเรียบริ้อยก็ลงใจกัน ถามจุดไหนก็พอเหมาะพอดี ตั้งแต่ถึงนุ่น จนเราเองก็ไม่
 ทราบว่าที่ซื้อใหม่นั้นเป็นที่ใดบ้าง พอซื้อเสร็จเรียบริ้อยแล้วถมดินตลอด เรายังไม่รู้ว่ามี
 ดินไปโน้นเขาจะปลูกอะไรกัน เห็นรอยถมดิน ไม่รู้ขนาดนั้นนะ

สุดท้ายแปลงนี้อยู่ตรงจุดกลาง อยู่จุดศูนย์กลาง เมื่อยังไม่สะดวกเราก็กังไม่ให้ซื้อ
 เราบอกยังไม่ให้ซื้อ ครั้นต่อมาเป็นความสะดวก เขาสมัครใจเองมาเสนอขาย ตกงเราก็รับ
 นี้เรารับปากเองนะ ยังเหลืออยู่เกาะเดียวนี้ เรารับปากเอง ก็ไปเล่าให้คุณเฉลียว คุณภาวนา
 ฟัง ทางนั้นรับปั๊บเลย ตกงหมดเลย มันเท่าไรล้านอันนี้ละ ทุกสิ่งทุกอย่างในนั้นเป็น

สมบัติของคุณเฉลียวทั้งนั้น คุณเฉลียวคุณภาวนาสร้างทั้งหมดอย่างเจียบๆ นะ ไม่มีกระโตกกระตาก อย่างเจียบๆ

ตั้งแต่ซื้อที่ ถมดิน เรื่องซื้อที่นี้สำคัญมากนะ เราจึงต้องย้ายกัน ชักกันไปชักกันมากลัวจะบอบช้ำฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง เพราะเคยมี ทั้งหลายมักมีเสมอการซื้อ ท่านผู้ใหญ่อำนาจเงินมากไปบีบบังคับให้เขาขายอย่างนี้มีเยอะ อันนี้ไม่ให้มี ทางนี้ก็ไม่ให้ เราถามไปก็บอกไม่มี เป็นความสมัครใจทั้งสองฝ่าย เขามาเสนอขาย แล้วเขาจะไปอยู่ยังงั้นเมื่อขายแล้ว เขาตกลงกันว่าเขาจะไปอยู่ที่ใหม่ เขาชอบที่ไหนตกลงที่นั่นแล้วก็ให้ทางนี้ไปจ่ายเงินให้หมด ที่นี้ก็ขายที่นี้ให้ เออ มีเหตุผล พอมีเหตุผลเราก็ปล่อย ทุกเจ้านี้ไม่ให้มีอะไรเป็นการบอบช้ำซึ่งกันและกัน เพราะเราสร้างวัดนี้สร้างเพื่อความเป็นธรรมแก่โลก ให้ความร่มเย็นแก่โลก จะเอาเรื่องพื้นเรื่องไฟมาเผามันก็เป็นเชื้ออยู่ในนี้ เราไม่ให้มี

ตกลงที่บริเวณใหม่นี้เป็นที่ของคุณเฉลียว คุณภาวนา บริษัทกระติงแดงนี้ทั้งนั้นเลย ถมดินก็ใช้ เอาหินมาใส่เหล่านี้ที่มองเห็นเหล่านี้ทั้งหมดเลย ตลอด แล้วยังมีคนมาปลุกมาสร้างมาทำอะไรอีก คงจะมีอะไรตกลงกัน บางที่อาจจะเป็นคุณธเนศก็ได้ คุณธเนศเป็นผู้คอยฟังเสียงทางโน้น เกี่ยวข้องกับทางบริษัทกระติงแดง แล้วมีคนมาทำอะไรๆ อยู่นั่นเสมอ นะ เช่น ปลุกต้นไม้ อะไรที่ไม่ดีทั้งหลายทำขึ้นๆ แล้วก็เหมาะกับพระ พอมีต้นไม้ตรงไหนพระก็ไปปลุกกระต๊อบที่นั่น เดียวนี้กระต๊อบเต็มหมดแล้วนะอยู่ทางด้านโน้น เห็นว่าทางด้านนี้เหมาะสมในการภาวนา กุญแจนั้นมีหลายหลังแล้ว เริ่มไปเรื่อย กุญแจเริ่มเข้าเรื่อย ๆ

นี่พูดถึงเรื่องศรัทธา ขึ้นต้นก็ศาลาเสียก่อนเรื่อยมา ที่ใหม่นี้เป็นที่ของคุณเฉลียวกับคุณภาวนา บริษัทกระติงแดงเรานี้ซื้อให้ทั้งหมดอย่างเจียบๆ ใครทราบได้ง่ายๆ เมื่อไร เพราะเจ้าของไม่เคยพูดอะไร เจียบๆ อย่างนั้นไม่ค่อยรู้นะ อย่างนั้นละคนฉลาดทำอะไร ไม่ผาดโผนโจนทะยาน เต็มไปด้วยเหตุด้วยผล ซึ่งเป็นเรื่องอรรถเรื่องธรรมล้วนๆ แล้วดูอะไรราบรื่นๆ นี่ละถ้าเป็นธรรมอยู่ในที่ไหนมองดูน่าดูทั้งนั้น ถ้าเป็นเรื่องของกิเลสมันจะแยบคายออกมา บางที่ผาดโผนโจนทะยานก็มี กระเทือนแล้วนั้น กระเทือนใจ กระเทือนตา ถ้าเป็นธรรมแล้วจะชุ่มตาชุ่มใจ

ท่านทั้งสองนี้เป็นลูกศิษย์มานานสักเท่าไร ตั้งแต่สร้างเจดีย์หลวงปู่ฝั้น พ.ศ.เท่าไรนั้นละเริ่มสนิทสนมเป็นลูกศิษย์ลูกหากันมา ปวารณานี้ปวารณาสุดขีดเลยนะ เราพูดให้มันเปิดอกด้วยความเป็นธรรมเหมือนกันนะ ท่านเหล่านี้ปวารณาเป็นพักๆ สุดท้ายปวารณาหมด ออกหมดทุกเรื่องไม่มีเว้น ขอให้บอกให้ช้ออะไรเถอะ ขอปวารณาจัดถวายเต็มกำลังความสามารถทุกเรื่องไปเลย จนกระทั่งปานนี้ละ บางทีก็มาต่อว่า ขบขันดีนะ ก็ปวารณาท่านแล้วไม่รู้ก็ครั้งก็หน ก็ไม่เห็นท่านมาบอกมาช้ออะไรเลย ท่านไม่มีอะไรบกรบร่งบ้างหรือ ว่างั้นนะ ใส่ปัญหาเข้ามา ขบขันดีนะเรา

เออ การมาปวารณาด้วยความเป็นธรรม ผู้รับคำปวารณาก็ควรเป็นธรรมด้วยกัน ธรรมต่อธรรมบวกกันแล้วเลิศ เราก็บอกอย่างนี้ เวลานี้ทางวัดทางวาพอเป็นไปทุกสิ่งทุกอย่าง จึงไม่ได้เข้าไปรบกวน หากว่ามีความจำเป็นมากน้อย ก็จะเข้าไปรบกวนลูกศิษย์นั้นแหละ ไปขอคนอื่นเขาจะเอาไม่ไ่ดีเอา เราต้องขอลูกศิษย์เราเท่านั้นแหละ ให้อยู่เย็นใจนะ หากมีความจำเป็นมากน้อย จะขอเป็นลำดับลำดับตามความจำเป็นที่เจ้าของพิจารณาแล้วว่าเป็นธรรม ว่าฉันเออะ ขอมากขออน้อยขอด้วยความเป็นธรรม ไม่ให้กิเลสเข้ามาแฝงเลย เวลานี้ก็พอเป็นพอไป ให้อยู่เย็นใจนะ หากจำเป็นเมื่อไรก็จะขอที่นี่แหละ ไม่ขอที่อื่น ตั้งแต่ นั้นเรื่อยมาละ

นี่พูดถึงเรื่องศรัทธา เจ้าของไม่รู้ละ คือตัวเองไม่รู้ แปลงสุดท้ายนี่ละที่เขาเสนอขายให้ เราก็เลยรับคำ เอา เราจะซื้อให้เลย พอติลงไปกรุงเทพ ไปพูดเรื่องมันไปสัมผัสอะไร ก็เลยเล่าเรื่องที่ทำให้คุณเฉลียว คุณภาวนา ฟัง เท่าไร ว่าเท่านั้น รับปั๊บเลย เอาหมดตกลงจากนั้นไปนั้นหมดเลยไม่มีใครมาแทรก เป็นศรัทธาของคนเดียวทะเล่หมดเลย นอกจากนั้นยังจะซื้อขยายที่ให้อีก ไม่เอา เท่านั้นพอแล้ว เหมาะสมทุกอย่าง สถานที่ที่สมควรเป็นวัดเป็นวา ก็เป็นเรียบร้อยแล้ว นอกจากนั้นไม่ควร เราก็ว่าฉัน จึงเอาแค่นี้ ไม่งั้นยังจะซื้อให้อีกนะ

วัดนี้มันจะเป็น ๓๐๐ ไร่กว่ามั้ง ที่เดิมนี่ ๑๖๓ ไร่ อันนั้นที่นาของเขา เขาก็เอาโฉนดที่นาของเขาบอกเท่านั้นไร่เท่านั้นไร่ แต่โฉนดของเขาเขาจะบอกไว้จุดจำเป็นที่จะทำนา อันที่อยู่เขาพิเศษเขาไม่ได้บอก อันนี้ก็ไม่วัดไม่ดวง แล้วเวลาขายเขายกหมดเลย มันก็ได้กว้างกว่านั้นใช้ไหมละ นั่นละมันจึงไม่ต่ำกว่า ๓๐๐ ไร่ รวมแล้วจะ ๓๐๐ กว่าละมั้ง รวมทั้งสองแห่ง แล้วก็สะดวกสบาย เวลานี้กำลังปลูกต้นมังคุดต้นไม้ ที่เขาเอาดินมาถมมันเป็นดินไม่มีปุ๋ย ไม่มีมันอะไรเลย เราจึงต้องได้เอาปุ๋ยมา พวกแกลบพวกรำพวกอะไรมาเทๆ ข้างหน้าๆ เวลาปลูกอะไรมันก็มีอาหารกินต้นไม้นะ กำลังเวลานี้เทพวกปุ๋ยพวกอะไรเรื่อย ๆ แลละ

เออ พุดอะไรมาถึงพุดมาถึงอันนี้ อ้อ วันวิสาขะฉันข้างนอกนะ จากนั้นก็ลูกกลมไป ถึงฉันข้างนอก ศาลานี้ไม่พอต้องเอาศาลาใหญ่ ศาลาใหญ่เป็นเหตุ ที่นี้ก็ไล่ตลอดลูกกลมหมดเลย

วันนี้อาการดีขึ้น การฉันรู้สึกว่ามีกำลังมากขึ้น ฉันจึงหันได้เพิ่ม วันนี้เพิ่ม ไม่ขัดไม่ขวางมากนัก วันแรกขวางจนกระทั่งฉันไม่ได้เลย ไม่ยอมให้ฉัน วันหลังนี้ฝืนเอานิดๆ จากนั้นมาก็ค่อยดีขึ้น

วันวิสาขะก็ไปเทศน์เอานั่นเลย ทางนี้เราก็เทศน์ธรรมดา วิสาขะวันพรุ่งนี้นะ ตอนเช้าก็เทศน์ที่นี้ธรรมดาๆ ตอนเย็นถึงจะไปเทศน์ที่อุดร บ่าย ๕ โมงครึ่ง ว่าฉันนะเป็นเวลาเทศน์ เรากะว่า ๕ โมงออกพอดี จากนั้นไปถึงทุ่งศรีเมืองก็ราว ๒๐ นาที ไม่เลย ๒๕ คนคง

จะมามาก ผู้ว่ามาเมื่อเช้านี้ ไปกรุงเทพประชุมอะไรๆ ฟังมา หายหน้าไปหลายวัน ฟังกลับมาจากกรุงเทพมาเล่าให้ฟัง ไปประชุม นายกรัฐมนตรีสั่งให้ผู้ว่าไปทุกจังหวัดไปประชุมเรื่องอะไรๆ ฟังกลับมาเนี่ย เวลาที่กำหนดตามเดิม วิสาขบูชา เทศน์ ๕ โมงเย็น ข้อตกลงตกลงกันเรียบร้อยแล้วด้วยการซักถามเหตุการณ์ต่างๆ ซึ่งมีส่วนได้ส่วนเสียเจือปนอยู่ในนั้น

เราก็ได้ซักถามผู้ว่าตั้งแต่เบื้องต้นแล้ว ว่าไม่มีอะไร ที่ซักถามนี้ก็เพราะว่า นี่ละเรื่องกิเลสกับเรื่องธรรมมันเป็นอยู่อย่างนี้จะว่าไง พอเอ่ยปากขึ้นว่าเรื่องธรรม กิเลสไม่พูดพาล่ามทำเพลงนะ เข้ามากลืนเอาๆ ธรรมเลยมีแต่ชื่อ เนื้อหนังกิเลสเอาไปกินหมด นี่เราก็ทราบมาทางกรุงเทพ ปีนี้ทางนี้จะให้เป็นวิสาขะโลก ความหมายคำว่าวิสาขะโลก คือว่าจะทำวิสาขะนี้ให้เป็นที่รำลึกของโลก ความหมายว่าจั้น แต่นี้พลิกกลับมาตามกิเลสมันพาลิกนะ เพราะเรื่องมันมาแล้วนี่ ให้เป็นวิสาขะโลก ความมุ่งหมายก็ให้ตั้งทั่วโลกวิสาขะของเมืองไทยคราวนี้นะ

แต่นี้กิเลสมันพลิกออกมาไม่ให้อึดใจ กองทัพนั้นเข้ามา กองทัพนี้เข้ามา มาประดังกัน ล้วนแล้วแต่กองทัพกิเลสตัวเป้งๆ ตัวสกปรกรกรุงรังจนจะฟังไม่ได้ดูไม่ได้ จะเข้ามารบกินอยู่ที่นั่น คำว่าวิสาขะ ให้โลกทั้งหลายได้รับความกระเทือนไปทั่วโลก โลกจะได้ปีติยินดี จะไม่มี จะมีแต่เรื่องกิเลสทำงานกลืนกินๆ อรรถธรรมไปหมด พวกนี้พวกตัวเป้งๆ กลืนตั้งแต่อรรถแต่ธรรม กินแล้วถ่ายออกไม่เกิดประโยชน์อะไรเลย เรื่องมันก็ตั้งเข้ามาถึงเรา เพราะฉะนั้นเราจึงได้บอกว่า วิสาขะโลกมันจะเป็น.. ฟังเรื่องราวมันเริ่มแล้วนะ วิสาขะโลกจะเป็นวิสาขะหมากัดกันนะ ว่าจั้นละเรา ไม่ใช่วิสาขะเคารพบูชาพระพุทธเจ้าให้โลกกระเทือนด้วยความปีติยินดีทั่วหน้ากันนะ มันจะเป็นวิสาขะหมากัดกัน เราพูดมันก็ตั้งจากนี้ละออกแล้ว ที่นี้ทางนี้ก็จะมีนิมนต์เรา เรื่องราวเป็นอย่างนั้น นิมนต์ไปเทศนาในงานวิสาขะจังหวัดอุดรธานี ได้เรื่องมาแล้วก็ไล่เบียดเอาซิ บอกว่าทางนี้ไม่มี สงบธรรมดา เออ ถ้าไม่มีแล้วเราจะไปและเทศน์ให้ด้วย เราบอก จึงได้รับกัน ว่าเราจะไปเป็นประธานในงานนี้ด้วย และเทศน์ให้ด้วย นี่เรียกว่าขึ้นเวทีแล้วนั้น ถ้าได้ลั่นปากแล้วจะไม่มีสอง ผางเลยเทียว

สามโลกธาตุนี้ไม่มีอะไรที่จะมาขวางธรรมได้เลย เราพูดให้เต็มหัวใจเรา เพราะฉะนั้นเราจึงกล้าพูดทุกอย่างที่มีแรงได้แรงเสียเข้ามา ในวิสาขะของเราที่สนามหลวงกรุงเทพ เราก็อยู่ในหัวใจของเมืองไทยนี้ว่าไง กระทบกระเทือนกระเทือนถึงกันหมด ได้เสียถึงกันหมด อะไรควรเตือนต้องเตือนกันซิ ธรรมเตือนโลกต้องเตือนอย่างนั้น ไม่ได้เตือนเพื่อความเสียหาย เรื่องก็มานิมนต์เรา เราจึงซักทุกอย่างเรียบร้อยแล้วว่าไม่มีอะไร พระก็จะมามากมาวิสาขบูชา ด้วยความเคารพ ประชาชนก็จะมาก คงจะประกาศไปทั้งหมด

เขตจังหวัดอุดร น่าจะประกาศไปหมดละท่า เราชั่งไปให้ละ นี่ก็คงประกาศออกไปแล้วแหละ เราก็ออกอยู่แล้วนี่ ว่าหลวงตาบัวจะไปเทศน์

เทศน์เอาแน่นอนไม่ได้สำหรับการเทศนาธรรม เป็นธรรมะป่าของศาสดาเรานั้นแหละ ตรัสรู้ในป่าว่าไง เอาธรรมะป่าออกล้วนๆ คิดดูซิเรียนหนังสือจนเป็นมหาเปรียญกับเขา แต่เวลาออกแล้วไม่ได้เทศน์เท่านั้นเอง เรียนหนังสือก็ไม่สนใจกับการเทศนาว่าการ พอเรียนจบแล้วก็ไม่สนใจ ขึ้นเวทีเลย สอนเจ้าของๆ เกิดความรู้ธรรมภายในจิตใจขึ้นมา ก็นำมาแก้เจ้าของสอนเจ้าของ ไม่เคยสอนใคร นี่ก็เป็นข้อนำคิดอยู่ เราพิจารณาการดำเนินของเรามา เวลาเรียนก็เรียนจริงๆ ไม่สนใจกับอะไร เวลาออกปฏิบัติก็จริงๆ ออกปฏิบัตินี้เป็นเหมือนกับผ้าขี้ริ้วห่อบุตรคุณนั่นแหละ เราเป็นบุตรคุณ มีแต่ขี้โลก ขี้โกรธ ขี้หลง ขี้หลับ ขึ้นนอน ขี้เกียจขี้คร้าน เต็มอยู่ที่นี่ เอาผ้าขี้ริ้วที่โลกเขาไม่ปรารถนา สีกักรักรันละ มาห่อบุตรคุณเข้าไป พัดกันเข้าไปๆ

ธรรมเกิดละชิ พุดให้ฟังชัดๆ เสียละ นี่ละธรรมเกิดเป็นอย่างนั้น เกิดจากการภาวนาไม่เหมือนเกิดกับอะไรนะ ไปศึกษาที่ไหนศึกษาเถอะนะ ไม่มีความหยาบสงสัย กิเลสตัวเดียวไม่หลุดลอย ศึกษาทางด้านธรรมะเพื่อปฏิบัติ แล้วนำมาปฏิบัติด้วยความเป็นอรรถเป็นธรรมเพื่อมรรคเพื่อผลจริงๆ แล้วธรรมจะเกิดไม่สงสัย เกิดแน่ๆ เลย ถ้าทำตามพระประสงค์ของพระพุทธเจ้าแล้วเกิดแน่ๆ เราชักมุ่งต่อมรรคผลนิพพานอย่างเดียวเท่านั้น เราบอกตั้งแต่ขึ้นเวทีที่แรก เราจะให้ได้เป็นพระอรหันต์ในชาตินี้ จะไม่กลับมาเกิดอีกแล้ว หลังจากได้รับโอวาทของหลวงปู่มั่นแล้ว ที่แรกเราก็มุ่งอยู่แล้ว แต่มันมีข้อบกพร่องยังสงสัยเรื่องมรรคผลนิพพาน นั่นละเรียนถึงนิพพานมันยังไปตั้งเวทิตักกับนิพพาน นิพพานมีจริงๆ เหรอ ถ้ามีจริงๆ แล้วมีผู้ใดผู้หนึ่งมาชี้แจงบอกเล่าว่าเป็นความแน่ใจเรา แล้วเราจะตัดหัวเลย แล้วก็บูชาครูบาอาจารย์องค์นั้นตลอดไปเลย ก็ไปได้รับธรรมจากหลวงปู่มั่นนี่

ก็ท่านมีเรดาร์นี่นะ ไปจับใส่เปรี้ยวๆ เด็ดเสียด้วยนะ เริ่มเด็ดตั้งแต่ผมๆ เริ่มเด็ดตั้งแต่รุ่นแล้วละ พอเข้าไปก็เจอเลยเชียว เพราะเราบอกว่านี่ละอาจารย์ของเรา เพราะได้ทราบที่ท่านดู ดูมากท่านอาจารย์มั่น พอตีมาเจอตัวจริงที่อยู่กับท่านอาจารย์มั่นมาแล้ว ท่านสิ้นวณะ พอว่ามาจากวัดนามน ทางนี้ เหรอๆ ขึ้นเลย ถาม ทางนั้นก็เล่าให้ฟังมีแต่เด็ดๆ ออย่าว่าธรรมดาเลย ออย่าว่าดูว่าดำ พอขับหนีท่านขับเลย นี่แทนที่จะเป็นผลบนะ ท้อแท้อ่อนแอแล้วท่านอะไรไม่เป็นเลยนะ ขึ้นเลยในหัวใจ นี่ละอาจารย์ของเราเป็นองค์นี้แน่นอน ท่านอาจารย์มั่นนี้มีคนเคารพนับถือ ปรากฏชื่อลือนามมาตั้งแต่สมัยท่านจำพรรษาหนองผือ เราเป็นเด็ก ชื่อเสียงท่านโด่งดังมาตั้งแต่รุ่นแล้ว ท่านจะมาขับไล่ใส่สงฆ์ใดหรือดูดำว่ากล่าวโดยไม่มีเหตุมีผลนี้เป็นไปไม่ได้ นี่เราจับจุดนี้นะ ครูบาอาจารย์ลงขนาดนี้แล้วต้องเหตุผลเต็มตัว ไม่เป็นอย่างอื่น

บทสุดท้ายเป็นลักษณะปลอมหรืออะไรก็ไม่รู้ละ เออ “ท่านมหาก็นับว่าเรียนมามาก พอสมควรถึงขั้นเป็นมหา อย่าเข้าใจว่าผมตำหนิทางปริยัตินะ เวลานี้ปริยัติที่เรียนมา มากน้อยยังไม่เกิดประโยชน์ ให้ท่านเก็บบูชาไว้เสียก่อน ท่านอย่าเข้าไปเกี่ยวข้องกับปริยัติที่ ท่านเรียนมาเล็กน้อย ปริยัติที่เรียนมาด้วยความจดจำนั้นมันจะเข้ามาเตะมาถึบมายัน ภาคปฏิบัติ ให้ทำความสงบใจไม่ได้ เพราะฉะนั้นจึงให้ตัดออกให้หมด เรื่องปริยัติเรียนมา มากน้อย ให้เอาแต่จิตตภาวนาอย่างเดียว เอออันนี้เป็นอารมณ์ อย่าไปกังวลกับการเรียน มากน้อย เพราะเราเรียนมาแล้ว มันไม่ไปไหนละ เวลานี้ให้เร่งจิตใจของเราให้ได้รากฐาน เสียก่อน”

ท่านบอกชัดเจน คือไม่ให้ไปเป็นกังวลเทียบนั้นเทียบนี้ เอาปริยัติมาเทียบ ภาคปฏิบัตินี้มันจะเป็นกังวล จิตใจจะหาความสงบไม่ได้ ให้ปล่อยให้หมด ท่านบอกอย่างนี้ เลยปริยัตินะ ให้เอาแต่จิตตภาวนาอย่างเดียว เอาเน้นหนักลงตรงนี้ เวลาจิตตภาวนามี กำลังมากแล้ว สมควรที่จะเข้าประสานกันระหว่างปริยัติกับปฏิบัตินี้ เอาไว้ไม่อยู่ อันนี้เราก็ ไม่ลืม เอาไว้ไม่อยู่ จะวิ่งถึงกัน ประสานกันทันที ๆ จับไว้หมดเลย เวลาปฏิบัติก็เป็นอย่าง นั้น พอฟังอย่างถึงใจมาแล้ว แหม มันถึงใจจริงๆ นะ เอาละที่นี้เรา ชีวิตของเราอยู่กับ อรหันต์เท่านั้น ไม่อยู่ตายก็ตายไปเลย เราจะไม่มีคำว่าถอย

นั่นละตั้งแต่บัดนั้นมาความเพียรจึงเป็นแบบพูดไม่ถุกะ ไม่ค่อยเหมือนใครง่าย ๆ ละความเพียรเรา เพราะเป็นนิสัยผาดโผนโจนทะยานมาก มีเหตุมีผลควรจะลงยังใจแล้วมัน จะฝังของมันเลย ถ้าเหตุผลยังไม่ลง ไม่ลงนะ นี่อันหนึ่งก็ติดอยู่ คือหาเหตุผล ถ้าสมควรจะ ลงแล้วไม่ต้องบอก ลงเลย ไปฟังเทศน์ของท่านอาจารย์มันนี่ลงตุ้มเลยเชียว เอาละที่นี้ เหมือนว่านิพพานอยู่นี่นะ ๆ อยู่จั้น จากนั้นมาก็ขึ้นเวทีฟ้าใหญ่ ไม่รู้จักเป็นจักตายเลย ดังที่ เคยพูดนั่นแหละ

ไปอยู่บ้านบางบ้านเขาจนตีเกราะประชุมกัน ให้ลูกบ้านมาแล้วก็ประกาศให้ลูกบ้าน ฟัง “ดูซิพระองค์นี่นะ ตั้งแต่เราสร้างบ้านมานี้เราก็ไม่เคยเห็นพระแบบนี้ นี่มาอยู่กับเรา จนกระทั่งปานนี้นานเท่าไรแล้ว หกวันเจ็ดวันด้อม ๆ มาบิณฑบาตเสียวันหนึ่งหายเงิบ ๆ มาตลอดอย่างนี้ ท่านทั้งหลายเคยเห็นไหม นี่ก็หายไปหลายวันแล้ว ท่านไม่ตายแล้วหรือ มันแปลกประหลาดอยู่นะพระองค์นี่” เขาประกาศกัน “ให้ไปดูซิท่านตายหรือยัง ถ้าท่าน ไม่ตายท่านไม่โมโหโทโสอยู่หรือ ให้ไปถามดูซิ เรานี้ไม่ไป” ผู้ใหญ่บ้านไม่ไป

พอไป “ให้ระวังด้วยนะ พระองค์นี่ไม่ใช่พระธรรมดา เป็นมหาด้วย ไปเดี๋ยวท่านจะ เขกเอาหน้หงายกลับบ้านมานะ ให้ระวังตัว” เขาก็แตกมาดูจริงๆ มากี่ไล่เปี้ยกันปั๊บปั๊บสอง สามประโยค ไม่ถึงสิบนาทีละโลกกลับเลย นั่นละเอาถึงขนาดนั้น บ้านอื่นเขาไม่ตีเกราะเราก็

บอกไม่ตีเกราะ แต่เราทำอย่างนั้นตลอดไปของเรา บ้านใดที่ไหนก็ตาม เขาไม่ตีเกราะเราก็
บอกว่าไม่ตีเกราะ แต่การทำของเราไม่มีลดละ ไปที่ไหนแบบเดียวกันหมด

นี่ละหนักเข้าๆ เรื่องการภาวนา เพราะกำลังของจิต มันจะทุกข์ยากลำบากขนาด
ไหนสำคัญอยู่ที่พลังของจิต มุ่งต่อแดนพันทุกข์นี้แข็งแกร่งไม่มีลด ถึงร่างกายจะไป
ไม่ได้อ่อนเปียก บิณฑบาตไม่ถึงหม้อบ้านเขา ไปพักอยู่ที่กลางทางเสียก่อนก็มี ทั้งๆ ที่เรา
คำนึงคำนวณแล้วว่า วันพรุ่งนี้ไปจะพอถึงบ้านเขา ถ้าเลยจากนี้แล้วจะเดินบิณฑบาตไม่ถึง
บ้านเขา แล้วไปขนาดนั้นมันยังไม่ถึงบ้านนะ ไปพักกลางทางเสียก่อน นี่เรื่องความทุกข์ ใน
ระยะ ๙ ปีนี้เรียกว่าตกนรกทั้งเป็นเลยนะเรา คือไม่มีลดหย่อนอ่อนข้อกันเลยกับกิเลส จึง
ไปแต่องค์เดียวๆ พ่อแม่ครูจารย์มันก็ส่งเสริมด้วย ไปองค์เดียว

ที่พระลาจากท่านไปนี่เราก็ก็นั่งอยู่รู้้อยู่ ไปก็องค์ ถ้าว่าไปองค์เดียว ไปทำไม นั่น
“ตั้งแต่อยู่นี้มันก็ผิดๆ พลาดๆ ล้มลุกคลุกคลานให้เห็นอยู่ ออกไปแล้วมันจะไปอนตาย
ขวางโลกเขาอยู่นั่นนะ” ท่านว่าอย่างนั้นนะ ท่านว่า ไปทำไม เท่านั้นพอ บางทีไปสององค์
ท่านก็ “ไปหาอะไร” เน้นท่านมีเหตุผลท่านพร้อม แต่สาเหตุสำหรับเรื่องของเราไม่เคยมี ว่า
จะไปทีไหนที่ตีตกลงกันเรียบร้อยแล้วกับท่าน เพราะการที่จะไปเที่ยวต้องกราบลาด้วยความ
เคารพ ด้วยเหตุด้วยผลทุกอย่าง เป็นข้อปรึกษากับท่านก่อนแล้ว เมื่อท่านเห็นดีด้วยแล้ว
พอเราพูดอย่างนั้นแล้วท่านก็นิ่ง เราก็นิ่งมาแล้วจนกว่าจะคอยฟังเสียงแย้บอกมาอีก เมื่อ
ท่านลงใจของท่านทุกอย่างแล้ว “เอ้อ ท่านมหาจะไปก็ไปได้แล้วละ” ท่านว่านะ

นี่เราก็ก็นึกเรื่องที่ว่า ถ้าเราจะไปไหนนี่ดูอหิวาตภัยของท่าน ท่านไม่อยากจะให้เราไป
คือเกี่ยวกับหมูกับคณะที่อยู่ที่นี่เรามันเป็นเหมือนบ่อยกกลางวัดนะ แต่ลูกศิษย์พวกพระเณร
ทั้งหลายเคารพมากสำหรับเรานะ แต่เรานี้เหมือนว่าเป็นบ่อยกกลางวัด คือตื่นมาอะไรๆ นี่
เราจะออกหน้าทั้งนั้นๆ นำตลอดเลย หูไว ตาไว สอดส่อง อะไรไม่ตีอะไรเตือนๆ เพื่อพ่อ
แม่ครูจารย์มันท่านจะอยู่ผาสุกรมเย็น เพราะเรามาหาท่าน ท่านไม่ได้นิมนต์มา เรามาเอง
อย่าให้ท่านมีความชอกช้ำในใจ ราคายใจเพราะพวกเรา ซึ่งเป็นสิ่งที่ควรจะแก้ได้อยู่ เตือน
เรื่อย ๆ ทีนี้เวลาพระเณรอยู่ในนั้นก็เรียบๆ ท่านก็อยู่ร่มเย็นเป็นสุข

เวลามีโอกาสกราบเรียนปรึกษาท่านอยากจะลาไปเที่ยว ปรึกษาหารือมีการมีงาน
อะไรๆ บ้างในวัดนี้ ถ้าไม่มีแล้วก็จะกราบลาพ่อแม่ครูจารย์ไปบำเพ็ญเพียรสักชั่วระยะ เรา
บอกชั่วระยะนะ ถ้าท่านยังไม่ลงใจแล้วท่านก็นิ่งของท่าน แต่ดูอาการท่านไม่อยากจะไปแล้ว
แหละ เพราะท่านคงเห็นเรื่องพระเณรเวลาเราจากไปแล้วเป็นยังไง กับเราที่อยู่ด้วยเวลานั้น
พระเณรเป็นยังไง ท่านคงจับได้หมด ความระเกะระกะของพระเณรจะแปลกต่างกันกับ
เวลาที่เรารู้ พ่อท่านลงใจแล้ว “เออ เข้าท่านมหาจะไปก็ไปได้แหละ แล้วจะไปทางไหน

ละ” ท่านถามละเอียดล่อมาก คราวนี้ก็จะไปทางนั้น ๆ คราวนี้ก็จะไปทางนั้น ๆ ทางไหนก็ ท่านไปอยู่หมดแล้ว “เอ้อ ที่นั่นดีนะที่นี้ดีนะ”

แล้วก็ย้อนมาหา “จะไปที่องค์ละ” นี่ละสำคัญมาก พอเราว่าไปองค์เดียว ท่านขึ้นทันทีเลยนะ “เอ้อท่านมหาต้องไปองค์เดียว ใครอย่าไปยุ่งท่านนะ” ขึ้นได้เลย สาย ใครอย่าไปยุ่งท่านนะ ไอ้เราก็ไม่สนใจกับใคร แล้วเวลานั้นพระเถรธรรมโพธิ์ร่มไทรก็มีอยู่แล้ว ท่านจะไปอะไรกับเรา ท่านยังชู้ตักเอาไว้กลัวจะไปรบกับเรา “ให้ท่านมหาไปองค์เดียว” เพราะฉะนั้นเราไปที่ไหนเราจึงสะดวกมากนะ ไปองค์เดียว ๆ นั้นละความเป็นองค์เดียว รับผิดชอบในตัวคนเดียว อยากรกินก็กิน ไม่อยากรกินก็วันก็ตาม เพราะไม่ใช่เป็นน้ำไหลบ่า พอที่จะคิดเกรงอกเกรงใจ เป็นกังวลต่อกันและกันที่ไปด้วยกัน ซึ่งเป็นความรับผิดชอบต่อด้วยกัน สัญชาติญาณต่อกันอยู่นั้นแหละ

ทีนี้เมื่อไปสององค์ ถ้าเราต้องครั้งนี้เป็นยังไง แน่เอาแล้วนะ สรุปความลงเลยว่า ไปองค์เดียวไม่ต้องเป็นกังวลกับใคร ออกจากวัดบิบบเป็นเดินจงกรมตลอดทางเลย ไม่มีคำว่าเพลอไหลไปไหน ทำความเพียรตลอดจนกระทั่งถึงที่พัก ไม่ได้มีความวิตกวิจารณ์ว่าเราไปนี้เสียเวล่ำเวลาด้วยการเดินทาง ไม่ได้ทำความเพียรไม่มี นั้นละไปองค์เดียวเป็นอย่างนั้น อยู่ที่ไหนอยู่ของคน ๆ เดียว จิตก็เป็นเอกจิต เอกธรรม พุง ๆ ต่อธรรมอย่างเดียวกันนั้น นี่ละคำว่าหนัก หนักขนาดนั้นละ เอาจนกระทั่งถึงเข้าชั้นสลับสไลเหมือนกัน อันนี้บ่อยมาก แต่จิตนี้สำคัญมากนะ มันไม่อ่อนเลย พุง ๆ ตลอดต่อมรรคผลนิพพาน คือแดนพ้นทุกข์โดยถ่ายเดียว อะไร ๆ ก็ตามจะไม่ปล่อยวางอันนี้เลย นี่ละความทุกข์ลำบากในการประกอบความพากเพียร

ถึงจะทุกข์ขนาดไหนก็ไม่ถือว่าเป็นความลำบากลำบาก เพราะจิตพุงต่อแดนพ้นทุกข์ ซึ่งเป็นธรรมที่เลิศเลอกว่านี้เป็นไหน ๆ ถึงได้เอากันเต็มเหนี่ยว จนกระทั่งจิตตั้งขึ้นได้เรื่อย ๆ เพราะความมุ่งมั่นต่ออรรถต่อธรรม มีพ่อแม่ครูจารย์เป็นหินลับสติปัญญา ทุกสิ่งทุกอย่างท่านเป็นหินลับ แม้จะอยู่กับท่านนี้ก็อบอุ่นไปหมดเลย ทุกด้านเรียกว่ารอบตัวท่านเป็นมหาคุณต่อลูกศิษย์ลูกหาทั้งหลายทั้งนั้นเลย ท่านไม่แสดงอาการอะไรก็ตาม กระแสธรรมชาติบริสุทธินี้กระจายทั่วครอบไปหมดเลย จะว่าไป

เอาจนถึงขีดถึงแดนเลยนะ ดังที่เคยพูดแล้ว นี้ออกจากพ่อแม่ครูจารย์มัน ที่ตั้งเข้มนให้ที่แรก เอา มรรคผลนิพพาน ไม่ได้อยู่ต้นไม้ภูเขาดินฟ้าอากาศ ฟ้าแดดดินลม กิเลสก็ไม่ได้อยู่ในสิ่งเหล่านี้ อยู่หัวใจอันเดียวกัน เอาให้ดีนะ แล้วท่านพูดถึงว่าไม่ให้เกี่ยวข้องกับปริยัติมันจะมาละเคล้าตะถียันกัน หาความสงบไม่ได้ก็ไม่ลืม แต่เวลาจิตมีหลักมีเกณฑ์ที่จะวิ่งออกทางด้านปัญญาแล้ว ปริยัติกับปฏิบัตินี้จะวิ่งถึงกัน เอาไว้ไม่อยู่ ห้ามไม่อยู่ ถูกแล้ว มันเดินตามนี้มันก็เป็นตามที่ท่านว่า

พอถึงขั้นปัญญาออกก้าวเดินนี้ ทางปริยัติกับทางภาคปฏิบัติมันจะวิ่งรับกันปั๊บ ๆ ประสานกันเป็นข้อเทียบเคียง เป็นข้อยืนยันซึ่งกันและกันไปเรื่อย ๆ อย่างนั้น ก้าวเรื่อย ๆ นี้ ธรรมชาติของพ่อแม่ครูจารย์มันมันสด ๆ ร้อน ๆ อยู่ตลอดเวลา ตั้งแต่ท่านขึ้นบอก ว่า มรรคผล นิพพานแท้กับกิเลสแท้อยู่ที่จิต เอา ฟาดนี้ลงไป อยู่ตรงนี้อะไปถามหาที่ไหนให้เสียเวลา เวลา ท่านว่าอย่างนั้น มันเหนียวเปลา ๆ เอาตรงนี้ มันก็ลงถึงจิตเลย เพราะฉะนั้นการ เสียสละจึงเสียเต็มเหนี่ยวเลย ไม่ได้รอ เราได้ภาคภูมิใจในการปฏิบัติตัวของเรา

เวลาออกปฏิบัติก็ไม่เกี่ยวข้องกับใครเลย ไปคนเดียว ๆ เหมือนหนึ่งว่าจะไม่ได้เป็นผู้สั่งสอนโลกอยู่เวลานี้เลยนะ มันพลิกกันคนละโลกไป เวลาออกปฏิบัติก็ตัวคนเดียว ๆ จนกระทั่งลงเวทีก็ได้จะว่าไง พัดกิเลสขาดสะบั้นลงไปแล้วจะต่อกับอะไร แน่ ๆ จากนั้น เพื่อนฝูงก็รุม ๆ แต่ก่อนเพื่อนฝูงก็รุมอยู่แล้วตอนพ่อแม่ครูจารย์มรณภาพใหม่ ๆ ตอนนั้น เรากำลังซูลมุน หลบหลีกนี้เหมือนผู้ร้ายชายโจรหลบเจ้าหน้าที่นั่นแหละ ไปนี้อยู่แค่นั้น ปีบ ปีบแค่นั้น ไปอยู่อย่างนั้น เพราะอยู่กับใครไม่ได้ เวลานั้นต้องอยู่คนเดียว ความ พากเพียรนี้เป็นความพากเพียรของคน ๆ เดียว เอกจิตเอกธรรมไม่มีอะไรมายุ่ง มีแต่ความ พากเพียร ตื่นนอนพับฟาดจนกระทั่งหลับ ชัดกัน นี่เป็นเวลา ๙ ปี หน้าใหม่กิเลส เก่งใหม่

เราก็ทำด้วยความสละเป็นสละตายของเรา ถึงเวลา ๙ ปี เราพูดถึงเรื่องนิสัยวาสนา เรามันหยาบ ผู้ที่ทำนรู้เร็วก็อย่าง ขิปปาภิญา บรรลุธรรมได้เร็วมี สุขปฏิบัติ ขิปปาภิญา ปฏิบัติธรรมด้วยความสะดวกและรู้ได้เร็วก็มี ปฏิบัติด้วยความลำบากแต่รู้ได้เร็วก็มี ปฏิบัติสะดวกก็รู้ได้ช้า ปฏิบัติลำบากก็รู้ได้ช้าก็มี แต่เรามันประเภทที่ว่า ทุกขาปฏิบัติ ทันทธาภิญา ก็ได้ นะ หมุนตัว ๆ อยู่อย่างนั้น ถึงเวลามันหมุนแล้วที่นี้เข้าชั้นอยู่กับใครไม่ได้ ชัดเจนในใจตัวเอง วันหนึ่ง ๆ ไม่ให้มีเรื่องเข้ามายุ่งอันนี้เลย ในหัวใจระหว่างกิเลสกับ ธรรมพัดกันอยู่บนหัวใจนี้ เหมือนน้กมวยเข้าวงในกันเลย กรรมการก็มายุ่งไม่ได้เวลา น้กมวยกำลังพัวพันกันอยู่นั้น กรรมการต้องอยู่ข้างนอก มาใกล้ชิดติดพันกับน้กมวยไม่ได้ ศอกมันงัดเอาซิ

อันนี้ระหว่างกิเลสกับธรรมพัดกัน ไม่ได้ดูดินฟ้าอากาศ ฟ้าแดดดินลม วันเดือนปี อะไรเลย มีแต่หมุนตัว ๆ เวลาไม่มี มีเท่านี้ นั่นละถึงเวลาขึ้นมันเอาของมัน ธรรมมีกำลัง มากเท่าไรนี่ยังเห็นภัยของกิเลสหนักเข้า ๆ ยิ่งเห็นคุณของธรรมมากเข้า ๆ มันก็ถึบยันกัน ใหญ่เลย จนถึงแดนที่ว่าหายสงสัย นิพพานคืออะไรไม่สงสัยแล้ว ศาสดาคือใครไม่สงสัย ธรรมแท้คืออะไร พระสงฆ์แท้คืออะไร ไม่สงสัย รวมแล้วเป็นอันเดียวกัน น้ำมหาสมุทรจ่อ ลงตรงไหนเป็นมหาสมุทรเหมือนกันหมด ธรรมแท้เหมือนกัน ธรรมที่บริสุทธิ์เต็มส่วนของ หัวใจของท่านผู้สิ้นกิเลสแล้วนี้เป็นอันเดียวกัน เป็นมหาวิมุติมหานิพพานอันเดียวกัน หมดเลย ถามที่ไหน

นั่นละมันชัดอย่างนี้ ถ้ามันลงเป็นอย่างใจแล้วจะไปถามใคร สนุทธิฎีกา ชั้นเอก ประกาศข้างขึ้นมา อ้อพระพุทธานุเจ้ามีมากน้อยเพียงไร ให้มองดูข้อเทียบเคียง เพียงย่อๆ นะ เพียงมหาสมุทร นั่นน้ำกว้างขนาดไหนเป็นมหาสมุทรด้วยกันหมด มากไหมน้ำนั้น ที่นี้ มหาวิมุตติมหาานิพพานท่านผู้บรรลุนิพพานมากก็ปกก็กลปีนานเท่าไรๆ จนกลายเป็นมหาวิมุตติมหาานิพพาน กว้างขนาดไหน หยั่งปืบเข้าไปนี่ถึงกันหมดเลย ไม่ต้องไปถามหาใครที่ ไนละ หยั่งถึงกันเลย

แล้วที่นี้ธรรมะพระพุทธานุเจ้าจะจัดจางที่ไหน เมื่อมันเป็นอยู่ในหัวใจของผู้ทรงไว้แล้ว ไม่มีคำว่าจัดจาง คำว่าจัดจางคือกิเลสลาออกไป ลาออกไปให้จัดจางทางธรรม มีรชาติไปทางกิเลสหมุนไปลงนรกอเวจีได้ นั้น ถ้าจิตใจได้หมุนทางธรรมแล้วรชาติมีตลอดๆ เลย เอาจนหมดเหตุหมดปัจจัยทุกอย่าง จำอยู่ตลอดทั้งวันทั้งคืนยืนเดินนั่งนอน อนันตกาล นั่นละนิพพานเที่ยง ธรรมชาตินี้ถามหาอะไร ประจักษ์อยู่ที่นี่แล้ว นั้น

นี่ละธรรมของพระพุทธานุเจ้าประกาศแจ้งอยู่ที่นี่ พวกเราทั้งหลายมีจิตใจที่สมควรแก่ มรรคผลนิพพานด้วยกันทั้งหญิงทั้งชาย เพราะใจไม่มีเพศ สมควรที่จะรับอย่างนี้จากความเพียรของตนด้วยกันทั้งนั้น อย่าพากันประมาทนอนใจ ใครที่จะมาพูดอย่างนี้ให้ท่านทั้งหลายฟัง เราอยากจะพูด ไม่ใช่เราอวด เราอยากจะพูดว่าแทบจะไม่มีผู้ที่จะมาพูดอย่างนี้ ส่วนธรรมชาตินี้ที่บริสุทธิ์ท่านมีอยู่เยอะนะ อันนี้ต่างนิสัยวาสนาบารมีของแต่ละท่านละองค์ที่จะนำมาสอนโลกได้มากน้อยเพียงไร ต่างกันอันนี้นะ บางองค์ท่านสำเร็จแล้วท่านก็อยู่สบายๆ

อย่างพระอัญญาโกณฑัญญะ เป็นสาวกอรหันต์ เป็นปฐมสาวก ที่นี้เวลาท่านบรรลุนิพพานแล้วท่านสนใจสอนใคร ท่านไปอยู่ในฉัททันตสระ กับช้าง ๑๒ ปี ช้างเป็นช้างโพธิสัตว์ ดูแลอุปถัมภ์อุปฐากอยู่นั้นตลอด แต่พอถึงกาลเวลาแล้วท่านก็มาทูลลาพระพุทธานุเจ้าไปนิพพาน ท่านสนใจกับใคร ก็มีพระปุลณมณฺฑานินบุตร เป็นหลานของท่านองค์เดียวเท่านั้น เป็นพระอรหันต์ เป็นพระธรรมกถึกเอก มีเท่านั้น จากนั้นก็มาลาท่านไปนิพพาน จนกระทั่ง เณรน้อยไม่รู้ภาษา ภาษา ตาใสเหมือนตาแมว ท่านครองผ้ามาไม่ได้เป็นสีแก่นขนุนเหมือนนี้นะ ท่านเอาหินแดงมาทาบ แล้วย้อมด้วยหินแดง ท่านออกจากฉัททันตสระมาทูลลาพระพุทธานุเจ้าจะปรินิพพาน

พระองค์ก็ทรงต้อนรับรับขี้เป็นวาระสุดท้าย เป็นอันว่าอนุญาตแหละ พอพระอัญญาโกณฑัญญะลงไปจากท่าน พวกเณรมันนั่งจ้อยอยู่เหมือนตาแมวตาใส พอพระอัญญาโกณฑัญญะลงไปแล้ว พวกเณรก็รุมเข้ามา นี่หลวงตามาจากไหน แก่มาก สีผิวเหมือนสียักษ์ สีแดงโร่ พระองค์ว่าอย่าพูดอย่างนั้นๆ เธอรู้ไหม นี่พี่ชายใหญ่สุดของเธอ คือพระอัญญาโกณฑัญญะ ตรีสรูธรรมเป็นองค์แรกตั้งแต่เราเริ่มเทศนาว่าการธัมมจัก

กับปวัตตนิสสูตร ไม่ใช่หลวงตาแก่มาจากที่ไหน นี่คือพี่ชายใหญ่ของเธอทั้งหลาย ท่านมาลา เราจะปลงอายุสังขารแล้ว พวกเราเข้าใจเสีย พวกเถรวาทัน จนปานนี้มันหายสั้นหรือยังไม่ว่านะ บทเวลากลับมันก็กลัวมาก เวลากล้ากลัวมาก หลวงตามาจากที่ไหนนี่ ดูสีผิวเหมือนสียักษ์ ทางพระองค์ก็ว่า อย่าๆ อย่าพูดอย่างนั้น ถ้าเป็นเราไม่พูดอย่างนั้นนะ พอพูดอย่างนั้นแล้วตีปากปั๊บ อย่าพูดอย่างนั้น ตีปากปั๊บแล้วไปเลยเรา เข้าใจไหมมันต่างกันวิธีสอนคน

มรรคผลท่านทั้งหลายอย่าไปดูที่ไหนนะ ให้ดูที่หัวใจที่กิเลสคลุมล้อมอยู่นั้น มรรคผลอยู่ภายใน แสดงตัวออกไม่ได้ กิเลสหุ้มห่อ กิเลสขี้โลก ขี้โกรธ ขี้หลง ขี้หลับขี้นอน ขี้เกียจขี้คร้านไม่เอาไหนมันคลุมอยู่นั้นไม่ให้ประกอบความพากเพียร เพื่อขัดเกลาจิตใจให้ผ่องใส เมื่อขัดเกลาจิตนี้จะค่อยสว่างขึ้นมา จ้าขึ้นมา อันนั้นก็ค่อยจางไปๆ จิตใจสว่างขึ้นมา พอสว่างเต็มที่แล้ว เรียกได้คำเดียวว่าเลิศเลอสุดยอด นี่ละคุณค่าแห่งการปฏิบัติตามคำสอนพระพุทธเจ้า

ท่านทั้งหลายจะไปหาคำสอนใดที่จะถูกต้องแม่นยำยิ่งกว่าคำสอนพระพุทธเจ้า เราพูดได้อย่างเต็มปากว่าไม่มี ว่าอย่างนั้นเลย อันนี้มีเต็มสัดเต็มส่วน เกิดมาอย่าปล่อยวางให้จมดินไปเปล่าๆ นะ ความรู้ท่วมหัวเอาตัวไม่รอด ก็คือความรู้ของคนมีกิเลส คลั่งกิเลส รู้มากเท่าไรยิ่งที่รู้มานะสูงมาก เพิ่มกิเลสเข้าไปโดยลำดับ ตายแล้วจม ความรู้มากจะได้มาก ๆ ละโดยสิ้นเชิงไม่มีอะไรเหลือแล้ว ตายแล้วฝังเลย นั่น เอาละเท่านี้พอ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz